

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

MADELINE
MARTINOVÁ

Jak svést vévodu

MADÉLINE MARTINOVÁ

JAK SVĚST VÉVODU

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

ať již člověk žije v jakémkoli společenství, vždycky se musí přizpůsobit daným pravidlům etikety i morálky. To samozřejmě platilo obzvláště v 19. století, kterým jsou mé příběhy rámované. Význam dobré pověsti a cti rozhodně nebyl relativizován, tak jako dnes, a především členové vyšší společnosti byli pod drobnohledem a byly na ně kladeny vysoké nároky. Své o tom vědí i hrdinky mých příběhů. V tom prvním, jenž nese název Zloděj a vévodkyně, je vévodkyně Sophie odhodlaná udělat cokoli, aby zachránila dobré jméno své rodiny.

Ve druhé romanci, která je zároveň prvním dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Jak svést vévodu, se můžete dočíst, jak těžce se lady Eleanor zbavovala nálepky Ledová královna. Při její výchově bylo těžké odložit ledové brnění, jímž chránila své zranitelné srdce. Na pomoc jí musela přijít zkušená kurtizána, která se rozhodla učit dámy z lepší společnosti, jak být milými a zábavnými společníci...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Madeline Martinová

JAK SVĚST VÉVODU

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
How to Tempt a Duke

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Madeline Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-307-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-308-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-309-8 (PDF)

PROLOG

Co by to bylo za společenskou událost, kdyby jí chyběla příchuť skandálu? Vše začalo tím, že jistá kráska tančila s nejmenovaným, ale dobře známým modrookým hrabětem nejen úvodní tanec, ale pak i druhý a dokonce i třetí!

Jako by to bylo málo, hrabě pak vzal tvář své dámy do dlaní a vášnivě ji políbil. Naštěstí po tomto oplzlém projevu náklonnosti přišlo oficiální oznámení o zasnoubení. Všem se ulevilo. Tedy spíše většině, protože se určitě našli i tací, kteří si přímo libují ve skandálech, rádi o nich hovoří a ještě raději je vyvolávají a podněcují. Nutno uznat, že celá tato scéna byla strhující, někteří by ji dokonce označili za romantickou. Možná by to učinil i náš Lady Observer, kdyby ovšem v tomto příběhu nebyla ještě další osoba, která si zaslouží pozornosti.

Koneckonců, než se v polovině března objevila zmíněná kráska sezony a svým záviděníhodným půvabem všechny omámila, byla tu jiná žena, které hrabě věnoval svou pozornost. I když o zasnoubách nepadlo ani slovo, všeobecně se předpokládalo, a ona dotyčná dáma určitě také, že na ně brzy dojde. Kráska o vztahu hraběte nic nevěděla a nelze ji z ničeho vinit. Vinit nelze ani lásku, která umí udeřit rychle a bez varování.

Ať už je na vině kdokoliv, pro druhou dámu tento příběh neskončil šťastně. Tato dáma nicméně dokázala maskovat své zklamání tak bravurně, že si vysloužila nelichotivou přezdívku Ledová královna.

Celou srdcervoucí scénu, která se odehrála před jejíma očima, sledovala s klidem a výrazem lehké znuděnosti. To sice jen utvrzuje zvěsti o její chladné povaze, ale nelze se ubránit údivu nad její schopností zachovat si takový klid po všem, čím si v posledních letech prošla. Pokud má skutečně srdce z ledu, jak někteří tvrdí, mohlo by se logicky snadno roztrástit...

Ale pojďme k dalším dámám. Na příklad róba lady Norrickové byla pošita takovým množstvím korálek, že ji lady sotva unesla a musela neustále posedávat, aby si od té tíhy odpočinula.

V podobném duchu pokračoval článek otištěný v Lady Observeru dále, aby ti, co se nemohli plesu zúčastnit, získali přesnou představu jak o kráse šatů lady Norrickové, tak o nejrůznějších kulinárních specialitách, které se na plese podávaly, a dalších pikantnostech.

PRVNÍ KAPITOLA

Duben 1814

Ano, tady je, hezky vložený mezi detailní popis humřích paštiček a ještě detailnější popis plesové róby lady Norrickové, příběh veřejného ponížení lady Eleanor Murrayové. Nechyběla ani připomínka té zatracené přezdívky. Ledová královna!

Přitom ona byla uvnitř všechno jen ne ledová! Zmítal jí doslova vír emocí, jen jen vybuchnout. Jenže dámy emoce projevovat nesmějí, zejména pokud nosí jméno Murray. Ženy a muži z rodu Murrayových byli silní, nedávali najevo strach a rozhodně nijak nesměli dávat navenek znát, že je někdo ranil. Byť by jejich duše plakala sebevíc.

Eleanor se zadívala na pomačkanou stránku novin. Ač ji pevně svírala, papír se třásl stejně jako její ruce. I když si článek přečetla znovu, jeho obsah se nezměnil. Lady Alice vplula do společenské sezony a svou krásou a příjemným vystupováním si hladce podmanila každého muže, včetně Hughu. Eleanor se sevřelo srdce. Už žádný Hugh. Teď už jen lord Ledsey. Už neměla právo ho takto neformálně oslovovat, nebo na něj myslet. To právo nyní patřilo lady Alici.

Nejhorší na celé věci bylo, že lady Alice byla velmi

laskavá duše a tak milá osoba, že ji člověk musel mít rád.

Eleanor si už představovala, jaký život s Hughem povede: léto stráví na panství Ledsey Manor, společenskou sezonu pak v paláci Ledsey Place. Hlavně si už nebude muset na otravných společenských akcích hledat vhodného manžela. To vše teď ale patřilo Alici.

Eleanor se stáhlo hrdlo. Přece nebude plakat! V tom někdo jemně zafukal na dveře. Rychle schovala noviny pod polštář na posteli, otřela si uslzené oči a otevřela knihu.

„Vstupte!“

Do místnosti vplula hraběnka Westixová, následovaná lokajem vláčeícím velkou krabicí. Položil ji na stůl a odešel. „Ráda bych si s tebou promluvila,“ pronesla hraběnka, když osaměla.

Eleanor nejprve zvědavě pohlédla na krabicí, pak tázavě na svou matku. Hraběnka se tvářila klidně, a přestože Eleanor v její tváři nevyčetla žádný strach ani obavy, sevřel se jí žaludek. Ostatně jako vždy, když za ní matka přišla do pokoje. Nepochybně ji čeká další lekce. Ale co ten dárek?

Matka nicméně pohlédla na knihu, kterou Eleanor stále svírala v rukách, a zeptala se: „Co to čteš?“

„Školu pomluv,“ odpověděla Eleanor pomalu.

Hraběnka dramaticky naklonila hlavu na stranu. „Vzhůru nohama?“

Eleanor až teď zaostřila a zjistila, že matka má pravdu. Drží ji vzhůru nohama!

„Nebo jsi snad četla něco jiného?“ Hraběnka Westixová zvedla obočí, což dělala vždy, když se jí Eleanor nebo kdokoliv jiný pokoušel lhát.

Přesně tento pohled strašil Eleanor celé její nelehké dětství, hlavně poté, co jejího bratra Evandera

poslali do školy a veškerá pozornost se soustředila na ni.

Eleanor knihu odložila a přitom si všimla, že z pod polštáře vykukuje kousek Lady Observeru. Hraběnka se posadila na postel vedle své dcery a přiznala: „Také jsem to četla. A slyšela jsem, co o tobě povídají.“ Eleanor zařala pěsti tak pevně, až se jí nehty zaryly do dlaní a fyzická bolest na chvíli přehlušila její zděšení. Byl to trik, který používala jako dívka ve chvílích, kdy ji přemohly emoce a ona doufala, že jí bolest umožní prožívané city potlačit a zahnat někam hluboko. Nechtěla o svém ponížení s matkou hovořit a znovu ho tak prožívat. Cožpak už dost netrpěla?!

„Jsem na tebe pyšná, moje milá. Držela ses skvěle a nedala jsi na sobě nic znát.“

Hraběnka jí položila ruku na paži. Ač ji toto gesto mělo utěšit, Eleanor měla spíše nepříjemný pocit, jako by se jí dotkl cizí člověk. A nebylo to tím, že hraběnka měla ruce studené jako led. Naštěstí ruku rychle stáhla.

„Ty se nemáš za co stydět. Zato já ano.“ Eleanor by nikdy nečekala, že něco takového od své matky uslyší.

„Moje manželství s tvým otcem nebylo dobré, buď mu země lehká. Pocházel z významného skotského klanu,“ pokračovala hraběnka klidným hlasem. „Když pak jeho rodinu povýšili do šlechtického stavu, byl přesvědčený, že emoce jsou jen projev slabosti a neurozenosti. On by nesnesl, kdyby jeho rodinou někdo opovrhoval kvůli slabošským projevům citů. Murrayové jsou silní. Murrayové nedávají najevo strach.“

Eleanor se hořce usmála. Zнала tato slova až moc dobře, slýchávala je po celý život. Zнала i příběh

otcovy rodiny. Její otec by nikdy nedovolil, aby na ně někdo z vyšší společnosti shlížel jen kvůli jejich skotskému původu a kvůli tomu, že nepatřili mezi šlechtu od úsvitu věků.

„Když jsem si tvého otce vzala, musela jsem obětovat kus sebe sama,“ pokračovala matka dále. „Neuvědomila jsem si...“

Hlas se jí zadrhl a v očích se jí zaleskly slzy. Pevně stiskla rty a na chvíli zavřela oči, aby se uklidnila.

„Neuvědomila jsem si, že to samé budou muset udělat moje děti.“

Eleanor nebyla na takový projev emocí zvyklá a nejraději by strčila hlavu pod polštář a zacpala si uši. Pak se ale zastyděla, vždyť její matka konečně projevila své city a dovolila jí nahlédnout do svého nitra. Jenže jak má tuto naprosto neznámou situaci zvládnout?

Matka náhle prudce vstala a zmírnila nepříjemné napětí, které mezi nimi vládlo. „Tak dlouho jsem tě nutila potlačovat tvé city, až ti žádné nezůstaly a ty jsi teď... chladná jako led. Kdyby nebylo tohoto... incidentu, nikdy bych si to neuvědomila.“ Povzdechla si a svésila ramena. „Je mi to moc líto, má drahá dcero, a hodlám to dnes večer napravit,“ dodala a vykročila směrem ke krabici a odklopila víko.

Eleanor sklouzla z postele a zvědavě nahlédla dovnitř. Hromada černého hedvábí... na co to je?

„To je plášť a maska,“ vysvětlila hraběnka vytáhla onu hromadu hedvábí z krabice ven. „Máš tu i paruku, aby tě nikdo nepoznal.“

Podle vlasů, doplnila si Eleanor v duchu. Kdokoliv by totiž spatřil závěj rudých vlasů, okamžitě by věděl, s kým má tu čest. Barvu vlasů zdědila po otci a nebyla z toho nijak nadšená. Na rozdíl od zelených očí po matce, za ty byla ráda.

Eleanor mlčky zírala na hromadu černého hedvábí a srdce měla až v krku. „Na co potřebuji převlek?“

„Zaplatila jsem ti kurtizánu, aby tě naučila to, co já nemohu.“

Eleanor zůstala zírat s otevřenou pusou, v očích výraz naprostého zděšení. „Ona nebyla vždy kurtizánou,“ snažila se ji uklidnit hraběnka. „Bývala to vikářova dcera, velice roztomilá dívka. Zním ji od mala. Jenže pak na ni dolehly těžké časy a osud je k ženám, které nemají jinou alternativu, velmi krutý,“ dodala matka a stiskla rty do strohé linky.

„Ta žena je naprosto diskrétní a naučí tě, jak být sama sebou, upřímnější a vnímavější k sobě i druhým. Ne jako jsem já. Nechci, abys skončila ve stejně bezcitném manželství.“ Maska v matčiných rukou se roztřásla.

„Já sama bych to nezvládla. Neumím projevat city. Byla bych špatnou učitelkou,“ přiznala matka a vtiskla Eleanor masku do ruky. Ta ji bezmyšlenkovitě přijala.

„Kurtizánu?“ ujišťovala se. „To mě naprosto zničí. Tebe to zničí...“

Matka si ji změřila pohledem. „Tvůj otec je mrtvý, tvůj bratr nezvěstný. Já stárnu a tobě je už dvacet dva. Sezona je v polovině a muž, který se ti dvořil, si našel jinou ženu. Pokud se Evander do tří let neobjeví, bude prohlášen za mrtvého a celý náš majetek zdědí tvůj bratranec. Takže my už zničené jsme.“

Eleanor se při zmínce o bratrovi zatřásla. Jeho zmizení tolik bolelo! Odešel před čtyřmi roky, aby stejně jako otec, hrabě Westfix, vyhledával ve světě dobrodružství a zajímavé artefakty. Ve světě plném zmatků a válek vyvolávala jeho dlouhá nepřítomnost u všech obavy. Ne že by se vzdali veškeré naděje. Zatím ještě ne. Ale měli o něj strach.

Matka měla ve svém hodnocení pravdu. Eleanořiny vyhlídky byly mizivé a bratranec Leopold namyšlený floutek, který si uměl jen natrásat vlastní peří, nezastíral, že si brousí zuby na Evanderův titul a bohatství, které by velmi rychle promrhal za výstřední oblečení a hazardní hry. Na Eleanor by skoro nic nezbylo.

„Možná, že příští sezona bude lepší,“ podotkla s nadějí v hlase Eleanor. „Vím, že už jsem skoro za zenitem, ale...“

„Na další sezonu nemáme dost peněz,“ zarazila ji matka. „Tvůj otec všechny rozházel na své výpravy. Evander neodjel, aby ho následoval, ale aby zachránil, co se dá.“

„To jsem nevěděla...“ hlesla Eleanor.

„To doufám. Není to informace, kterou bych s radostí komukoliv sdělovala. Tvůj otec měl naštěstí tolik rozumu, že po naší svatbě založil na mé jméno svěřenecký fond. Díky tomu sis mohla užívat tuto společenskou sezona bez omezení,“ přiznala matka a smutně sklonila hlavu. *Najednou vypadá opravdu staře*, uvědomila si Eleanor, když poprvé zahlédla na matčině tváři vrásky. Jejich situace byla opravdu zoufalá. Eleanor si uvědomila, že stále pevně svírá v dlani masku. Začala si ji prohlížet. „To je tvoje jediná naděje, Eleanor,“ snažila se ji přesvědčit hraběnka. „Musíš se naučit, jak nebýt tak chladná, jak se k mužům chovat vstřícně a přívětivě. Musíš vyvrátit všechny ty pomlavy a strhnout ze sebe nálepku, kterou ti nalepili. Musíš vzít osud do vlastních rukou.“

Matčiny chladné ruce se opět na vteřinu dotkly jejího obličej. Eleanor se neodtáhla a podívala se jí do očí, v nichž se zračila úzkost a strach.

Hraběnka svařtila čelo: „Chci pro tebe lepší život.“

Eleanor se rozbuřilo prudce srdce a cítila, jak jí rudnou tváře. „Ty jí věříš?“

Matka sebejistě přikývla: „Ano, věřím.“

„Dobře, tak jí budu věřit i já,“ rozhodla se Eleanor. „Kdy mám začít?“

Hraběnka se otočila k oknu, za nímž se už začínalo šerit. „Dnes večer.“

Charles Pemberton byl novým vévodou ze Somersvillu. Ten předešlý, Charlesův otec, nedávno zemřel.

Stál v bývalé otcově studovně a připadal si divně, že by nyní měl sedět u stolu z leštěného mahagonu, kde po tolik desetiletí sedával jeho otec. Knihovna byla Charlesovi po většinu života nepřístupná a všechno v ní teď působilo opuštěně a cize. Charles si prohlédl dopis, který držel v ruce. Nebyl to ten, který se k němu dostal po několika měsících strávených v Egyptě, a který mu nařizoval, aby se okamžitě vrátil domů. Tento dopis byl jiný a připomínal mu slib, který dal svému otci a zatím nesplnil.

Děšť bičoval okenní tabule a naplňoval místnost prázdným, bezútěšným bubnováním. Počasí přesně odráželo Charlesovy pocity. Jeho otec byl důvodem, proč se pustil do cestování. Chtěl vidět všechny ty úchvatné divy světa, které byly pro otce mnohem zajímavější než život se ženou a dětmi. Tolik toužil, aby na něj byl otec hrdý. Teď byl vévoda mrtvý. Charles si to ale ještě naplno neuvědomil. Možná mu v tom bránil i pocit viny. Koneckonců, když odjížděl na svou velkou výpravu, slíbil otci, že bude hledat Coeur de Feu, proslulý rubín, který byl v polovině šestnáctého století ukraden francouzskému sběrateli. Říkalo se o něm, že je velký jako lidská pěst a že uvnitř hoří oheň. Proto také získal své jméno: Ohnivé srdce.

Byl to jediný artefakt, který jeho otci unikal. Proto jím byl tak posedlý. Charles měl v úmyslu po kameni pátrat, ale v posledních letech byl natolik zaneprázdněný poznáváním nových koutů světa, nových kultur i odlišných způsobů života, že na slib zapomněl. Připadalo mu, že má na vše spoustu času a ani ve snu ho nenapadlo, že by otec mohl zemřít.

Charles se sotva držel na nohou, přesto se nedokázal přimět k tomu, aby se usadil do otcova křesla. Velkolepý dům a všechno jeho nádherné vybavení mu teď sice patřily, ale on se mezi otcovými věcmi cítil spíš jako cizinec než nový majitel. Jeho nový titul mu byl stejně nepříjemný jako zbytek dědictví.

Podíval se znovu na dopis, který mu otec před smrtí zanechal. Bylo vidět, že jej vévoda psal ve spěchu v posledních chvílích svého života, a také jej po jeho smrti našli zmačkaný ve vévodově dlani.

Dopis neobsahoval žádné nářky nad ztraceným časem ani se v něm vévoda nevyznával ze svých citů k Charlesovi, který byl jeho jediným dítětem. Ne. Dopis obsahoval jedinou načmáranou větu:

Najdi deník a použij klíč k nalezení Coeur de Feu.

Samozřejmě. Coeur de Feu. Charlesova největší prohra. Klíčem jeho otec nazýval plochý kousek kovu o velikosti knihy s dvaceti pěti malými čtvercovými otvory. V pravém dolním rohu pak byl vyražen kompas, který ukazoval, jakým směrem při luštění postupovat. Zároveň to byl znak Klubu dobrodruhů, který jeho otec spolu s několika dalšími před několika desetiletími založili. Klíč byl stejně veliký jako četné otcovy deníky.

Charles pochopitelně zkoušel klíč použít. Velikost sice odpovídala, ale to bylo vše. Jediné, co kdy zatím získal, byla nesmyslná změř písmen. Charles se je sice pokoušel různě přeskupovat, ale nedařilo se

mu z nich vytvořit ani smysluplné slovo, natož celou zprávu.

Možná deníky, o kterých se otec zmiňuje ve svém dopise, vlastní někdo jiný. Spoustu jich měl na příklad Westix. Charles byl u toho, když jeho otec rozhořčeně protestoval proti tomu, aby si členové klubu po poslední výpravě před 15 lety rozdělili získané artefakty mezi sebe, zejména ty důležité.

„Můj pane?“ ozval se za ním hlas a Charles se otočil na svého sluhu Thomase, který mu podával dopis. Thomas byl jeho věrný společník. Procestoval s Charlesem celý svět, aniž si kdy seabeměně postěžoval, i když mnohdy měl spoustu důvodů. Podmínky, v nichž byli nuceni existovat, byly často velmi drsné. Přesto Thomas pokaždé dokázal vykouzlit úsměv a dostatek teplé vody na holení.

„Tady je dopis od slečny Charlotty. Je zpět ve městě a prosí vás, abyste se za ní okamžitě vydal.“

„Slečna Charlotta? Lotty?“ zeptal se Charles překvapeně. Thomas pozvedl obočí a podal mu list. „Ano, Vaše Milosti. Zjevně s vámi potřebuje velmi naléhavě hovořit.“

Charles otevřel dopis. Byla v něm jediná věta. *Neříkej ne, Charlesi.*

Musel se usmát. To je prostě Lotty. Vždycky si prosadila svou, už když byli děti. Už je to hodně dlouho, co jsem ji viděl naposledy, uvědomil si Charles. Charlotta Rossingtonová, dcera vikáře z místního kostela nedaleko jejich panství Somersville Manor. Vyrostli spolu a měli se velmi rádi – platonicky.

Vyrostla z ní velmi krásná mladá žena, s tmavými vlasy a zářícíma modrýma očima, velmi podobnými těm jeho. I proto si často lidé mysleli, že jsou bratr a sestra. Rozhodně si byli tak blízcí.

Neviděl ji, co se vydal na velkou výpravu. Určitě

si tedy budou mít co povídat. Podle toho, jak ji znal, bude z ní určitě okouzlující manželka s hromadou dětí, po nichž vždycky toužila.

Počasí venku bylo příšerné, ale i zuřící bouře byla lepší než ponurý dům plný duchů a nesplněných slibů. Charles proto složil dopis a přikázal Thomasovi, aby mu připravil kočár. Když sluha odešel, Charles se pro sebe usmál. Upřímně se na Lotty těšil. Už se neviděli opravdu dlouho.

DRUHÁ KAPITOLA

Bylo to opravdu velmi dlouho, co Charles Lotty neviděl. Kdyby nevěděl, že je to ona, málem by ji nepoznal. Přivítala ho v pokoji, který byl na farářovu dceru zařízen až příliš honosně a v šatech z tmavě červeného hedvábí, jejichž výstřih byl mnohem hlubší, než nosívala dříve.

Pryč byl i nevinný pohled jejích velkých modrých očí. Místo nich na něj shlížely oči zkušené ženy kypřých tvarů, jejíž téměř nahé rameno symbolicky zakrývaly bohaté kadeře vlasů. Kurtizána.

Charles na ni zíral o chvíli déle, než bylo zdvořilé. Pět let byla evidentně dlouhá doba. Něco ale přece jen zůstalo. Prsty propletené v neklidné klubko, gesto, kterým od dětství dávala najevo svou nervozitu.

„Je mi moc líto, že tvůj otec zemřel,“ pronesla.

„A mně je líto, že zemřel ten *tvůj*,“ odpověděl.

Lotty zamrkala a podívala se stranou. „Neměla jsem jinou možnost, Charlesi. Žádná žena nemá jinou šanci, když jí zemře otec a zanechá ji bez prostředků.“

Charles si nervózně popošlápl. Nové kožené boty ho tlačily a tato bolest ještě znásobovala jeho celkovou nepohodu. „Mohla ses vdát.“

Lotty se zhluboka nadechla a znovu si začala proplétat a kroutit prsty. „Nemohla.“

„Nesmysl...“ vyhrkl a vzrušeně rázoval po tlustém koberci. „Lotty, jsi nádherná, úžasná žena, která se těšila pozornosti mužů. Že by sis mezi nimi nenašla manžela?“

„To jsem neřekla...“

„Tak proč...“ Najednou mu to došlo. Jako by ho polila ledová sprcha. Lotty se jeho zjevnému zděšení jen hořce usmála.

„Už ti to *došlo*?“

Ano, došlo mu to. Lotty někdo zkompromitoval.

Lotty, to děvčátko, které ho vytrvale pronásledovalo tak dlouho, dokud si s ní nezačal hrát. Dívka, kterou měl rád jako svoji mladší, zranitelnější sestru. Tuhle Lotty nějaký darebák pro své potěšení zničil...

„Kdo je ten darebák,“ vyhrkl rozčileně.

„To ti nikdy neřeknu,“ prohlásila a přešla do vzdálenější části pokoje. I tak ale dobře viděl, jak se jí v očích zračí zoufalství a beznaděj. Ona toho muže stále milovala!

Charles došel až k ní. „Proč jsi za mnou nepřišla?“

Lotty sundala z police lahev s jantarovou tekutinou a odzátkovala ji. „I kdybych našla způsob, jak tě kontaktovat, nikdy jsem nestála o žádnou dobročinnost.“ Nalila do skleniček z broušeného křišťálu zlatohnědou tekutinu a vtiskla mu sklenku do ruky.

Přijal ji a dal si pořádný lok. Skotská. Velmi dobrá skotská. „To by přece nebyla žádná dobročinnost,“ namítl.

Podívala se na něj s lehkým pobavením. „Opravdu? Co by to tedy bylo, prosím tě?“

„Zabezpečil bych tvou budoucnost.“

Smutně se usmála. „Ty za mě přeci nejsi odpovědný, Charlesi.“

Položil jí ruce na ramena, stejně jako to dělával,

když byla malá a potřebovala utěšit: když jí uteklo kotě na vysoký strom a ona tam nedokázala vylézt, když upadla, ošklivě si odřela koleno a roztrhla nové šaty, nebo když jí zemřela maminka. Vždycky tu pro ni byl.

Ale chyběl ve chvíli, kdy ho zjevně potřebovala nejvíce. „Vždycky jsem tě považoval za svoji sestru. To přece víš. Podle toho jsem se o tebe také staral.“

„Ale já nejsem tvoje sestra,“ namítla a mávla rukou. „Nech toho, ještě mě rozpláčeš... Nejdřív jsem zkusila operu a vedlo se mi dobře. Jenže právě tam jsem dostala první nabídky.“

Charles si sedl proti ní. Po slově „nabídky“ jedním hitem vypil zbytek své skotské.

Lotty odvrátila pohled k oknu a zahleděla se do temnoty za nám. „Nejdřív jsem odolávala,“ pokračovala dál. „Ale život u divadla byl finančně náročný, a to, co jsem si v něm vydělala, mi zdaleka nestačilo. Tak jsem jednoho dne přestala nabídky odmítat.“

Charles mlčky zíral na dno prázdné sklenky a vnímal, jak si jantarová tekutina propaluje cestu vnitřnostmi.

„Žiju si teď v luxusu, o jakém se mi dříve ani nezdálo,“ dodala a rukou ukázala kolem sebe.

To byla beze sporu pravda. Tmavý nábytek byl naleštěn k dokonalosti, stěny zdobily luxusní tapety z červeného hedvábí. Vysoké koberce už jen dotvářely dojem luxusu.

„Máš v úmyslu se tomuto... povolání... dále věnovat?“

Naklonila se k oknu a ještě jednou se zahleděla do večerní tmy. „Ne, alespoň v to doufám. Což je částečně i důvod, proč jsem tě pozvala.“

„Co v tom okně proboha vidíš?“ vyskočil Charles z křesla a vyhlédl z okna ven do tiché ulice.

„Novou příležitost,“ odpověděla se, usmála se na něj a dolila mu znovu skotskou.

Charlese zamrazilo a rychle se ohradil: „Nevím, k čemu se chystáš, ale dopředu ti říkám, že se toho nechci účastnit.“

Lotty pokrčila nos a rozesmála se. Najednou z ní zase byla ta dívka, kterou znával.

„Neboj se, nic hrozného nechystám. Za chvíli ke mně přijde na návštěvu dcera jedné hraběnky, která teď prožívá velmi nepříjemné časy. Mám ji naučit, jak správně flirtovat s muži.“

Charles si Lotty skepticky prohlédl.

„K tomu by se mi hodila pomoc nějakého džentlmena. Aby měla na kom trénovat,“ dodala Lotty a pohledem ho vybídla, aby se ještě napil.

„Něco mi tajíš.“

„Chceš tím říct, že mi lest s pitím nevyšla?“ Trochu se ušklíbla, rošťácky a lehce koketně. Charles si uvědomil, že takový výraz u dobře vychované vikářovy dcerky nikdy neviděl. Až teď...

Nelíbil se mu.

„Myslel jsem, že mě znáš líp.“

„Taky že ano,“ dodala Lotty, vzala mu skleničku a prohlásila: „Je to dcera hraběte Westixe.“

Teprve teď se Charles opravdu potřeboval napít. A pořádně! Dcera hraběte Westixe!

Nebýt hraběte, Klub dobrodruhů by se nikdy nerozpadl, Charlesův otec by měl stále všechny deníky a našel by Coeur de Feu sám. Charles by si nemusel vyčítat, že nesplnil poslední otcovo přání.

Lotty tohle všechno věděla, a přesto ho požádala, aby Westixově dceři pomohl. „Ale můj drahý, snad ses nezakuckal.“

„Jak jsi proboha přišla na to, že bych byl ochoten pomáhat dceři toho ďábla?“

„Ta dáma teď prožívá těžké časy,“ začala vysvětlovat Lotty. „Za prvé jí před pár lety zemřel otec. Pak zmizel její bratr. Aby toho nebylo dost, přišla třetí katastrofa. Muž, který se jí dlouho dvořil, nakonec požádal o ruku jinou. Za čtvrté...“ krátce se odmlčela, „... každá žena si zaslouží druhou šanci.“

Poslední větu pronesla potichu a Charles věděl, že tím Lotty nenaráží jen na Westixovu dceru, ale také na sebe. Moc dobře potvůrka věděla, že když v něm vyvolá alespoň maličký pocit viny, podaří se jí ho přimět ke spolupráci. Zнала ho až moc dobře.

„Jen si to, Charlesi, představ,“ posadila se zpříma. „Když se našla jedna hraběnka, ochotná zaplatit za dceřino vzdělání v oboru, který žádná úctyhodná vzdělávací instituce neposkytuje, třeba se najdou i další, které by chtěly pro své dcery něco podobného. Každá matka chce, aby její dcera byla žádoucí a dobře se vdala. Kdo by je dokázal lépe zasvětit do tajů svádění než kurtizána? Mohla bych učit i vdané ženy, jak mužům i sobě dopřát potěšení v ložnici...“

„Dost!“ vykřikl Charles. „Pro všechny svaté, prosím tě, přestaň s takovými řečmi.“

Postavil sklenici na stolek a začal přecházet po místnosti. *Když jí pomůže, jeho otec se bude v hrobě obracet. Na druhou stranu by mu třeba z vděčnosti pomohla najít ztracené deníky*, uvažoval v duchu.

Lotty zaznamenala změnu nálady a nedočkavě si poposedla. „Dobrá, pomůžu ti,“ řekl nakonec Charles. „Ale mám jednu podmínku.“

Naklonila se k němu na znamení, že má její naprostou pozornost.

„Zakryješ si výstřih šálem.“

Zakroutila očima. „No dobře.“ Podívala se z okna

a pak se na něj s vítězným úsměvem otočila. „Perfektní načasování. Právě dorazila.“

Eleanor čekala na svůj osud sama. Sluha jí odebral plášť, paruku i masku a ona se teď v neznámém prostředí cítila odhalená a zranitelná.

Dvojité dveře salonu byly zavřené a olejové lampy vrhaly mihotavé zlatavé světlo. Harfa stojící v rohu vrhala stín, který na luxusním měkoučkém koberci vypadal jako zvíře, chystající se ke skoku. Přepadl ji až dětinský strach a měla co dělat, aby se nezvedla a neutekla.

Na elegantně vyřezávaném stolku vedle křesla stála sklenka sherry. Kdyby hned za sklenkou nestála busta ženy s výrazným poprsím, Eleanor by takovou nabídku neodmítla.

I když si vážila této ohleduplnosti, byla si jistá, že své nervy zvládne i sama, bez pomoci alkoholu. Naprosto jistá. Murrayové jsou přece silní!

Dvoukřídlé dveře se rozletěly a v nich se objevila žena s tmavými vlnitými vlasy. Štíhlou postavu obepínaly karmínově červené šaty, bujné poprsí zakrýval černý krajkový šál, což jí propůjčovalo mnohem decentnější vzhled, než Eleanor očekávala.

„Já jsem Lotty,“ pronesla kráska sametově hladkým a lehce smyslným hlasem. Přesně takové ženy vyvolávají v ostatních znepokojivý pocit nedostatečnosti. Není divu, že jí muži platí za její čas.

Eleanor tyto nepříjemné myšlenky skryla za krátké přikývnutí. Když otevřela ústa, aby promluvila, do místnosti vstoupil vysoký muž.

Slabé světlo lampy se odráželo od jeho tmavých vlasů a ponechávalo jeho ostře řezanou tvář ve stínu. Na rozdíl od Lotty, jejíž jemná pleť byla porcelánově bílá, ta jeho měla zlatavý nádech, jako by trávil

hodně času na slunci. A ty oči! Jejich jasná modř zářila z opáleného obličeje jako dva skvostné akvamaríny.“

Musela uznat, že je to opravdu velmi pohledný muž. „Nevěděla jsem, že na mých lekcích bude přítomen muž.“

Lotty se zasmála. „Miláčku, jak byste se chtěla učit patřičně konverzovat s muži, kdybyste si to neměla na kom vyzkoušet? Vaše matka o této možnosti věděla a zcela mi důvěřuje.“

Pak se podívala na svého společníka a dodala: „A já věřím jemu.“

Muž opětoval Eleanořin zvědavý pohled s takovou nenuceností, že si připadala kvůli svým obavám velmi hloupě.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se klidným a vyrovnaným hlasem, i když uvnitř se třásla jako osika a svaly měla ztuhlé, že ji z toho bolelo celé tělo. „Nebyli jsme představeni.“

„Když se představíte vy mě, představím se i já vám,“ ozval se muž hlubokým hlasem.

Eleanor pozvedla bradu, nejistá, zda jeho odpověď byla míněna jako počátek flirtování, nebo byla jen troufalá. Ať tak či tak, nehodlala mu odpovědět. Není tu přece proto, aby si z ní nějaký muž utajoval.

„Toto je jeden z důvodů, proč jsem ho požádala o pomoc,“ pronesla do ticha Lotty.

„Nikdy nevíte, co vám ten druhý řekne.“ Upřemně se na muže podívala. „To dodá našim lekcím na spontánnosti. Ujišťuji vás, že flirtování se mnou by při tréninku nebylo zdaleka tak vzrušující, jako bude s ním.“

„Dámy neflirtují,“ oponovala Eleanor a kradmo se na muže podívala. Byl vysoký, měl široký hrudník a úzký pas i boky. Kalhoty měl jako druhou kůži

a odhalovaly silná, vypracovaná stehna. Eleanor cítila, jak ji zaplavilo horko. Něco hluboko uvnitř ji vybízelo, aby se narovнала a ukázala, že je odhodlána čelit jakékoliv výzvě, kterou jí přítomnost přinesla.

„Samozřejmě, že flirtují,“ opravila ji Lotty. „Je to jemná, nenápadná hra slov, kterou spolu muž se ženou hrají. Je to, jako by mluvili jazykem, který znají jen oni.“

Lotty měla samozřejmě pravdu. Jak o flirtování, tak o jeho jemnosti a nenápadnosti. Jako by to byl pečlivě nacvičený tanec. Eleanor si takto již zatančila s Hughem. Dokonce dvakrát. A pokaždé po tomto „tanci“ okamžitě následoval nával opojného vzrušení. Byla blázen, že se pouštěla do něčeho tak troufalého. Nebo ne?

Srdce se jí sevřelo, jako pokaždé, když si vzpomněla na intimní chvíle s Hughem. Lordem Ledseym.

„Půjde nám vše mnohem snáze, když budete upřímná k sobě i ke mně,“ pronesla Lotty klidným hlasem. „Jsou samozřejmě určité věci, které by dámy neměly dělat, ale přesto je ve skutečnosti dělají, nenápadně a s finesou. Obě se myslím shodneme na tom, že flirtování patří přesně do této kategorie.“

Eleanor cítila, jak se jí ruce schované v rukavičkách začínají potit. Jak ráda by se otočila a utekla!

„S tím by se dalo souhlasit,“ pronesla s námahou místo útěku.

„Výborně,“ usmála se Lotty.

Ale nic nebylo výborné. Ani náhodou. Místnost byla tmavá, stěny jako by se kolem ní stahovaly a očekávání (ostatních i samotné Eleanor) stále vzrůstala. Ale ona nesmí dát najevo strach, je přece Murrayová!

Budu to muset zvládnout, abych si našla manžela. Pak můžu předstírat, že se to nikdy nestalo, rozhodla se v duchu Eleanor a pak pohlédla na přítomného

muže. *Proč na mě tak bezostyšně zírá? A proč já musím neustále zírat na něho? To musí být tak pohledný?*

„To sherry je pro vás,“ podotkla Lotty a ukázala na sklenku. „Na uklidnění nervů.“

Eleanor měla sto chutí si dát, ale styděla se sáhnout mezi mramorová ňadra busty. „Děkuji, ale to není potřeba,“ odmítla odhodlaně.

„V tom případě,“ zamnula si ruce Lotty, „můžeme začít.“